

MAJESTÁT VLADISLAVA JAGELLONSKÉHO O DCEŘI ANNĚ JAKO DĚDIČCE ČESKÉHO KRÁLOVSTVÍ (1510, 11. LEDEN)

Ve snaze zajistit nástupnictví své dynastie na českém trůně nechal Vladislav Jagellonský v březnu 1509 korunovat za českého krále tehdy tříletého syna Ludvíka. Pro případ, kdyby Ludvík zemřel bez dědiců, vydal o rok později majestát, v němž (podobně jako již v roce 1507) ustanovil dědičkou svou sedmiletou dceru Annu. Protože tato záležitost byla spojena zároveň s nástupem nového panovníka na český trůn, bylo třeba s ohledem na volitelnost českého krále stavy stanovit, že Anna (měla-li její dědičnost vůbec připadat v úvahu) nesmí být provdána bez souhlasu stavů. Toto ustanovení tak limitovalo dynastickou smlouvu Vladislava Jagellonského s římskoněmeckým císařem Maxmiliánem Habsburským, uzavřenou 22. července 1515 ve Vídni, o tom, že Anna měla být provdána za jednoho z císařových vnuků.

My Vladislav, z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský etc. král, Markrabě Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabě etc. oznamujem tímto listem všem. Poněvadž pán Buoh z svaté milosti ráčil jest nám dědice vobojího pohlaví, mužského i ženského, dáti; kdež pak z božského daru i také s vůlí a raddú poddaných našich, prelátův, knížat, pánův i všech stavův království našich, napřed na království Uherské nejjasnějšího knížete krále Ludvíka syna našeho nejmilejšího korunovati jsme dali, též potom také z svobodné vůle pánův, rytířstva i měst království Českého v témž království jest korunován a přijat za krále; kdež vedle práva a výsad a privilegií království Českého, kdyžby JMsti " krále Ludvíka pán Buoh smrti bez dědicův neuchoval, jehož pán Buoh zachovati rač, tehdy dcera naše kněžna Anna vostala by pravá dědička království Českého: na to na všecko zření majíce, a vidúce k nám zvláštní láskú a poddaností poddané naše obojího království náchylné a ve vši povolnosti hotové; chtějíce je v tom, jakožto pak dobře slušné i hodné jsme uznali, opatřiti, aby s dědici našimi a budoucími pány jich o potřeby těch korun a království jazyky svými přirozenými tím lépe a dostatečněji jednati mohli; ustanovili jsme a tímto listem ustanovujem, že dědicové naši mají na slušném místě chování býti, na kterémžby jich byli tak svobodni v přístupu a mocni, koruna Uherská jako Česká a zase koruna Česká jako Uherská. Také při nich máme a povinni jsme a usta-

novujem vždycky počet rovný z království Uherského i také z království Českého, z mužského i z ženského pohlaví, jmíti a držeti, tak aby se obojí řeči, uherské i české, učili svobodně beze vsí překážky, tak aby každá koruna svým jazykem s JMstmi o své potřeby dostatečně a volně jednati a mluvíti mohli v potřebách svých i těch zemí. Dále také přiřkáme království Českému, že dcery naší kněžny Anny zamluviti a vdáti nemáme bez raddy a vědomí tétož království, poněvadž v tom království, jakož nahoře dotčeno jest, dědí. A to všecko, což v tomto listu psáno stojí, přiřkli jsme slovem naším královským a tímto listem naším při říkáme pánům, rytířstvu i všem stavům království Českého neporušitelně a nepohnutě v celosti zachovati a držeti beze všeho přerušení. Tomu na svědomí pečeti naši královské rozkázali jsme pověsiti k listu tomuto. Dán na hradu Pražském ten pátek po svatých třech králích leta božího tisícého pětistého desátého, království našich Uherského dvadcatého a Českého třidcatého devátého.

Latinský originál uložen ve Státním ústředním archivu Praha, fond Archiv České koruny, inu. č. 1870. Publikováno podle znění vydaného v příloze práce J. Kalouska ČESKÉ STÁTNÍ PRÁVO, Praha 1892, 2. vyd., s. 573–574.

1) Jeho Milosti.